

Ở chung ký

Contents

Ở chung ký	1
1. Chương 01-02	1
2. Chương 03-04 (end)	5

Ở chung ký

Giới thiệu

Lúc Tần Thanh tìm thấy Trần Tiểu Muội thì cô đang ngồi xõm trên vỉa hè một con đường lớn, bên c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-chung-ky>

1. Chương 01-02

Lúc Tần Thanh tìm thấy Trần Tiểu Muội thì cô đang ngồi xõm trên vỉa hè một con đường lớn, bên cạnh là chiếc va ly nằm chổng trơ, tóc tai rối bời, hai con mắt sưng đỏ giống như hai quả đào nhìn rất tội nghiệp.

“Thất tình thôi mà, cũng không phải là phá sản hay chuyện to tát gì, có đến nỗi phải đau khổ vậy không, thật chẳng mạnh mẽ chút nào!”

Nhìn người bạn thân ngày thường sôi nổi đầy sức sống bây giờ mang bộ dạng thảm hại như vậy, Tần Thanh vừa lâu bầu trách cứ, vừa đau lòng khôn nguôi.

Trần Tiểu Muội vốn định kể lại một hồi kinh tâm động phách của mình cho Tần Thanh nghe, chưa kịp nói gì thì đã bị cô bạn thân tuôn ra một tràng bèn há mồm muốn cãi, nhưng không hiểu vì lý do gì cuối cùng cũng chỉ nói một câu: “Tớ cho ôm miễn phí, còn boa thêm hành lý nhưng dẫn tớ về nhà mau.”

Còn giỡn được thì coi như còn cứu được, Tần Thanh đưa Trần Tiểu Muội vớt được từ ven đường về nhà mình, vội vàng bắt cô tắm rồi đi ngủ.

Nhưng Trần Tiểu Muội sao có thể ngủ, trong đầu cô chỉ toàn hình ảnh sáng nay bạn trai mình là Ngô Thiên Hạo cùng đồng nghiệp đang lẩn lộn trên giường.

Ngô Thiên Hạo và Trần Tiểu Muội yêu nhau 3 năm, ở chung nửa năm. Người này cũng từng rất ôn nhu dịu dàng chăm sóc cô nhưng dạo gần đây Trần Tiểu Muội nhạy cảm nhận thấy Ngô Thiên Hạo đối với mình tự dưng lạnh nhạt, thường nửa đêm mới trở về. Trần Tiểu Muội rất ngốc còn tưởng rằng do mình có gì đó không tốt nên mỗi ngày đều chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, nấu đồ ăn ngon, thậm chí nhận việc về làm thêm để có tiền mua đồng hồ xịn cho gã. Ai có thể đoán được Ngô Thiên Hạo chẳng hề thay đổi, vẫn lạnh nhạt thờ ơ khiến cho cô đau khổ chỉ biết âm thầm khóc trong đêm. Hai ngày trước bà ngoại bị bệnh nằm viện, Trần Tiểu Muội vội vàng bay đến thành phố A thăm bà, sau đó cũng trở về ngay mà không thông báo thời gian về cho Ngô Thiên Hạo. Cô muốn cho gã kinh ngạc vui mừng, ngờ đâu lúc mở cửa ra, cô chết lặng nhìn thấy Ngô Thiên Hạo đang cùng nữ nhân khác nằm ôm nhau trên chiếc giường mà họ đã từng ngủ chung nửa năm qua.

Khung cảnh lãng mạn ấy làm Trần Tiểu Muội kinh hoàng chết lặng.

Bị bắt gặp trong tình trạng như vậy, nữ nhân kia cũng chẳng có chút nào xấu hổ, cực kỳ bình tĩnh chỉnh lại y phục, ném cho Ngô Thiên Hạo chiếc áo sơ mi trắng, ngồi ở bên giường gác hai chân trắng nõn lên nhau, ngón tay sơn đỏ tươi cầm điếu thuốc điệu nghệ: “Thiên Hạo, tiện dịp cô ta ở đây, hãy nói rõ ràng đi.”

Nữ nhân kia có lỗi vậy mà Trần Tiểu Muội lại nước mắt ròng ròng, nhìn Ngô Thiên Hạo hỏi: “Rốt cuộc anh chọn ai?”

Một bên là người mới đầy mê hoặc, bên kia là tình cũ bao năm, Ngô Thiên Hạo cũng chẳng mất nhiều thời gian suy nghĩ lựa chọn rất nhanh để Trần Tiểu Muội rời khỏi nhà. Chuyện đã đến nước này thì chẳng còn gì tốt đẹp mà níu kéo, Trần Tiểu Muội cố gắng giữ chút tự tôn cuối cùng, không nói thêm một lời thu thập hết hành lý rời khỏi nhà Ngô Thiên Hạo.

Giờ phút này, Trần Tiểu Muội chỉ hận mình ngu ngốc, tốt nghiệp xong bỏ qua hết sự phản đối của gia đình theo Ngô Thiên Hạo tới thành phố B, chịu muôn vàn cay đắng, kết quả bây giờ là bị ruồng bỏ, thật sự là tự làm khổ mình đến không muốn sống nữa.

Nhưng cũng may, lý trí cô mạnh mẽ nên sau hai đêm trốn trong chăn khóc lóc cũng mệt quá ngủ thiếp đi.

Thất tình thì đau khổ nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện cơm áo gạo tiền, có bị bạn trai ruồng bỏ thì cũng phải tiếp tục sống thôi. Trần Tiểu Muội không dám về nhà, sợ làm kinh động người cha đang bị bệnh nên quyết định tạm thời ở thành phố B nửa năm rồi từ từ tính tiếp. Nếu quyết định ở lại thì chỗ ở cũng là một vấn đề khó khăn.

Tần Thanh mới kết hôn, cô không thể ở nhà bạn mãi được mà ra ngoài thuê phòng thì giá cả quá cao, một mình không chịu nổi. Chuyện này khiến Trần Tiểu Muội ăn không ngon, ngủ không yên, trong lòng rất buồn bực. May quá cuối cùng Tần Thanh may mắn tìm được một nơi khá tốt.

“Hắn là em trai của bạn tớ, tới thành phố B làm nghiên cứu sinh. Hắn không quen ở trong ký túc xá nên gia đình mua cho một căn hộ gần trường. Nhà hắn có hai phòng, một phòng hắn ở, phòng kia để trống. Tớ nói cho cô bạn nghe chuyện của cậu, cô ấy rất thông cảm nên hỏi ý em trai. Hắn đồng ý để cậu ở tạm phòng còn trống kia không lấy tiền nhà nhưng nhờ cậu giúp hắn dọn dẹp phòng ốc, nấu chút cơm cho hắn.” Tần Thanh nói xong hỏi: “Sao, có chịu không?”

Trần Tiểu Muội cảm thấy hơi khó khăn, một nam một nữ xa lạ ở chung một nhà, nhiều chuyện rắc rối không thể tưởng tượng được. Tần Thanh thấy Trần Tiểu Muội băn khoăn đắn đo mãi thì nóng nảy hét lớn: “Trần Tiểu Muội, cậu bây giờ là hổ dữ lạc xuống đồng bằng thì phải nhớ câu ngạn ngữ biển ắt từng quyền, phòng tốt như vậy lại miễn phí thì kiếm đâu ra chứ? Có tin là tớ đá cậu ra đường hay không?”

Chọc ai cũng chọc Tần Thanh, Trần Tiểu Muội lập tức gạt đầu như bằm tỏi. Xế chiều hôm đó, Tần Thanh cùng cô bạn đưa Trần Tiểu Muội đến nơi ở mới. Em trai kia không có nhà, Tần Thanh giúp Trần Tiểu Muội dọn dẹp hành lý rồi kéo cả bọn đi ăn uống đến no say mới về.

Sau khi mọi người về hết, Trần Tiểu Muội mới xem xét cẩn thận căn hộ, khá rộng rãi lại được sửa sang đơn giản nhưng đầy tính nghệ thuật, có điều nhìn đồ đạc hơi lộn xộn đúng kiểu nam nhân ở. Dù sao cũng ở

miễn phí nên vì cảm kích chủ nhà, Trần Tiểu Muội vén tay áo lên bắt đầu tổng vệ sinh, dùng hơn hai tiếng cầm cùi chui quét đến khi toàn thân nhứt nhối để được kết quả là một căn hộ sạch sẽ gọn gàng như mới.

Việc cuối cùng chính là giặt quần áo, Trần Tiểu Muội đi tới máy giặt vừa mới phân loại quần áo thì lại bị một chiếc quần lót làm khó.

Cái này mặc hay chưa đây? Nếu mặc rồi thì nam nhân này thật thiếu ý tứ, nếu chưa mặc mà để đây cũng khó coi quá đi. Đang cầm chiếc quần lót phân vân không biết tính sao thì một thanh âm vang lên: “Cô là ai?”

Trần Tiểu Muội kinh hãi, quay người lại nhìn thấy một nam nhân tuấn tú, gương mặt góc cạnh đường nét rõ ràng, thân hình cao gầy khí chất xuất chúng, nếu quả thật muốn tìm ra một điểm xấu thì chỉ có thể là ánh mắt tối sầm tràn đầy địch ý kia.

Nhìn một cái là đoán ra hẳn là em trai chủ nhà rồi, thấy mình trên tay còn cầm quần lót của người khác, Trần Tiểu Muội vội vàng giải thích: “Tôi không phải là trộm quần lót. Tôi là người bạn giới thiệu đến đây ở tạm”

“Tôi không nói cô trộm quần lót.” Hắn nói.

Trần Tiểu Muội thở ra một hơi.

“Cô không phải giấu đầu lòi đuôi chứ.” Hắn nghi ngờ nhìn cô hỏi.

Trái tim Trần Tiểu Muội muốn ngừng đập.

“Còn nữa..., vứt cái đó đi, tôi thích sạch sẽ, không mặc được đồ của người khác.” Ánh mắt hắn tinh tế nhìn thứ ở tay cô theo đúng kiểu một nghiên cứu sinh

Trần Tiểu Muội uất nghẹn, muốn ói máu ra.

Đó chính là cảnh tượng lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Sau đó cô biết em trai chủ nhà tên là Lý Hoán mà cách nói ác độc và tương mạo hẳn có quan hệ mật thiết, thích sạch sẽ, kiêu ngạo, xem thường ưu khuyết điểm của người khác. Mới ở chung nhà cùng hắn nửa tháng, cô đã ghi chép được một quyển sổ oán thù huyết lệ sử: mỗi ngày nấu đồ ăn xong, hắn không chê nhạt thì nói mặn, thậm chí có lần còn than nóng. Nếu không phải gần đây đang đề cao tính văn minh thì Trần Tiểu Muội thật sự muốn hỏi cha mẹ hắn. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại Trần Tiểu Muội này cũng không phải là chiếc đèn cầy dầu, trong lúc bị chèn ép cũng phản kháng được đôi ba lần, lấy lại được chút mặt mũi. Đối mặt với kẻ địch mạnh như thế, mỗi ngày cô đều nhất định tập trung tinh lực đối phó, dần dần thoát được khỏi nỗi đau thất tình.

Có thể thấy được, liều thuốc tốt nhất cho bệnh thất tình không phải là tìm ra niềm vui mới hay quên đi mà là mỗi giây mỗi phút đối mặt cùng kẻ địch.

Mâu thuẫn của hai người phát triển đỉnh điểm là sau 3 tháng sống chung. Ngày đó Lý Hoán bị bệnh cảm rất nặng, sai Trần Tiểu Muội hầm canh gà cho hắn. Trần Tiểu Muội không cam tâm bị hắn sai khiến nên lúc nấu cháo gà cho vào hai muỗng muối lớn, dù sao đang bị bệnh nặng, Lý Hoán có ăn cũng không cảm nhận được mùi vị. Sau khi Lý Hoán ăn xong trong vòng một giờ đồng hồ uống tám ly nước, tám lần chạy vào nhà cầu chỉ thiếu chút nữa thì mệ đến chết. Trần Tiểu Muội lén núp ở phòng bên, nhìn bước chân hắn yếu ớt, đáng vẻ khổ sở chạy ra chạy vào nhà cầu thì cười sung sướng như con mèo ăn vụng.

Học đến nghiên cứu sinh nên trí thông minh của đồng chí Lý Hoán cũng không phải là vừa, hắn chỉ suy nghĩ một chút thì hiểu ra ngay tất cả là âm mưu của Trần Tiểu Muội. Do đó sau khi lành bệnh, nhân cơ hội Trần Tiểu Muội không để ý, lấy một con nhện lớn từ phòng thí nghiệm đặt lên chân cô. Lúc ấy Trần Tiểu Muội đang cầm chày đập hồ đào, thấy vậy giật mình một cái, chiếc chày đập vào tay khiến cho tay bị sưng lên như một cái bánh bao đã lên men. Lý Hoán vội vàng đưa cô đến bệnh viện kiểm tra, may mắn là chỉ tổn thương phần mềm, không bị gãy xương nhưng tay sưng thế này thì cũng phải nghỉ ngơi dăm bữa nửa tháng.

Trần Tiểu Muội vô cùng tức giận. Cô là hoạ sỹ vẽ tranh minh hoạ, bình thường nhận việc làm ở nhà, bây giờ thì đúng là tai hoạ rồi vì trước mắt không thể hoàn thành bản thảo. Cô không muốn thất hẹn nên chỉ có thể cắn răng nhịn đau thức đêm từ từ vẽ.

Cổ nhịn đau và thức khuya đến nửa đêm thì một ly cà phê nóng hổi bỗng nhiên xuất hiện ở trên bàn, cô ngẩng đầu nhìn lên thấy khuôn mặt của Lý Hoán. Có điều nhìn thế nào cũng không thấy hấn có chút thành ý nào, cô hừ lạnh một tiếng đẩy ly cà phê ra tiếp tục vẽ.

“Bản nháp à, cũng không tệ.” Trong lòng Lý Hoán đang ân hận nên cố gắng vô cùng, khó khăn nặn ra được một câu khen ngợi.

Đáng tiếc Trần Tiểu Muội ngẩng đầu, nhìn hấn oán độc một cái: “Đây là bản chính thức.”

Thấy mình không cẩn thận lại tổn thương cô một lần nữa, Lý Hoán cũng bắt đầu bội phục lực sát thương của chính mình.

“Uống đi, đừng giận dỗi, vẽ tranh cho hoàn tất quan trọng hơn, giữ được núi xanh không lo không có củi đốt, làm xong đi thì về sau muốn trả thù cái gì tôi sẽ phụng bồi đến cùng.” Lý Hoán lại đem ly cà phê đặt trước mặt cô.

“Tôi bị thương nặng như vậy, anh phải bồi bổ cho tôi.” Trần Tiểu Muội cò kè mặc cả: “Tôi muốn ăn bánh dẻo rán cùng sò biển nướng, đúng rồi còn có hoành thánh, đi mua về nhanh.”

“Ăn nhiều như vậy cô không sợ chết vì bội thực sao?” Lý Hoán khinh khỉnh nhìn khuôn mặt tròn nhỏ nhắn của Trần Tiểu Muội.

“Hại chết tôi chẳng phải anh càng vui vẻ sao?” Đối với tâm lý học, Trần Tiểu Muội cũng hiểu được đôi chút.

“Cũng đúng.” Lý Hoán dừng một lát thì lại kiếm cớ khác xoay chuyển tình thế: “Nhưng trời tối như vậy rồi, tôi sợ đi ra ngoài gặp nguy hiểm.”

“Ách, nam nhân đại danh như anh mà sợ gặp sắc lang, nữ cường sao?” Trần Tiểu Muội cau mày.

“Hay là cô đi cùng tôi, lỡ có gặp sắc lang, nữ cường thì tôi sẽ cho bọn họ thấy cô, hù dọa họ chạy.” Trình độ ác độc trong lời của Lý Hoán lại tăng thêm một cấp.

Trần Tiểu Muội không cách nào khác đành phải mặc thêm áo khoác đi cùng hấn. Lúc này chính là thời điểm lạnh nhất trong năm, lại đang đối bụng nên nhìn màn tuyết trắng rơi như lông ngỗng bên ngoài lòng Trần Tiểu Muội rất thoải mái, do đó đến quán nướng nóng hổi, cô nhiệt tình ăn uống đến bụng no kênh ra.

Đang ăn, cô bỗng nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc dáng vóc cao ráo, khí chất thành thực thì mím chặt môi lại, hấn có hóa thành tro Trần Tiểu Muội cũng nhận ra chính là gã bạn trai cũ bắt cá hai tay Ngô Thiên Hạo. Cô muốn quay đi tránh gã nhưng không kịp, Ngô Thiên Hạo mắt tinh nhìn thoáng là thấy cô. Tâm trí Trần Tiểu Muội hoảng hốt, cô còn nhớ rõ lúc xách hành lý rời đi đã nói một câu: “Trong vòng một tháng, ta sẽ tìm được một nam nhân hơn người gấp vạn lần!”

Lời đã nói, chẳng lẽ bây giờ Ngô Thiên Hạo tới kiểm tra sao? Không kịp nghĩ nhiều, Trần Tiểu Muội vội vàng kéo Lý Hoán bên cạnh, nói: “Mau ôm lấy vai tôi!”

Lý Hoán cau mày: “Tôi cũng có nguyên tắc của mình, đâu phải dạng người dối thì vợ quàng vào bụng, có giết chết tôi tôi cũng sẽ không đụng vào cô.”

Mắt Trần Tiểu Muội trở nên đỏ au: “Anh có thể thử xem.”

Ngay cả một người mạnh mẽ như Lý Hoán cũng cảm thấy, giờ phút này Trần Tiểu Muội tức giận khiến cho người khác run rẩy, bất đắc dĩ, hấn đưa tay choàng qua vai Trần Tiểu Muội. Thấy hình ảnh đó, Ngô Thiên Hạo đang đứng phía xa tiến lại.

Lý Hoán cũng không ngờ, từ sự run rẩy của Trần Tiểu Muội cùng hành động của Ngô Thiên Hạo thì cảm nhận được ngay có gì đó bất ổn: “Sao, chính là người bỏ rơi cô?”

Trần Tiểu Muội gật đầu một cái, cầu mong được an ủi.

“Nhìn qua cũng không có gì đặc biệt.”

Trần Tiểu Muội lại gật đầu, ừ, an ủi cũng không tồi.

“Nhưng so với gã cô được lợi hơn rồi.”

Trần Tiểu Muội lệ rơi đầy mặt, cô cầu mong an ủi chứ không có cầu mong đả kích đâu.

“Đừng suy nghĩ nhiều, gã không phải là người thích hợp với cô.” Nhìn Trần Tiểu Muội mũi đông lạnh đỏ bừng, Lý Hoán tháo khăn choàng cổ của mình xuống choàng lên vai Trần Tiểu Muội, ngón tay của hắn chạm vào mặt cô ấm áp khác thường.

Ấm đến nỗi làm dịu cả trái tim Trần Tiểu Muội.

2. Chương 03-04 (end)

Trải qua một vòng cố gắng tranh thủ kịch liệt, Trần Tiểu Muội cuối cùng cũng hoàn tất việc vẽ tranh, đúng hạn giao cho nhà xuất bản. Cuộc sống hàng ngày đều do Lý Hoán lo lắng chu đáo từng bữa ăn giấc ngủ khiến cho cô vô cùng thoải mái. Đang lúc vui mừng như vậy thì bỗng nhận được điện thoại của cha mẹ báo là sẽ đến thăm cô.

Trần Tiểu Muội biết ba mẹ mình đều là người nóng nảy, nếu biết con gái bị Ngô Thiên Hạo đối xử như vậy chắc sẽ liều thân già lấy mạng gã nên để tránh cho mọi việc trở nên rắc rối, cô chỉ có thể nhận lỗi về mình.

Vì vậy, ngày cha mẹ tới, Trần Tiểu Muội và Lý Hoán tay trong tay đứng ở phi trường nghênh đón. Ngày hôm trước nói chuyện qua điện thoại cô đã nói chuyện mình bỏ Ngô Thiên Hạo và theo đuổi Lý Hoán từ mấy tháng trước với cha mẹ.

Quả nhiên, ai cũng hiểu lầm là cô muốn bắt cả hai tay.

Cha mẹ Trần Tiểu Muội là người đảng hoàng nên đối với việc Trần Tiểu Muội “bội tình bạc nghĩa” rất không vui, lại còn thấy kẻ thứ ba đáng ghét Lý Hoán nên giọng nói, cử chỉ đều tỏ ra lãnh đạm.

May mắn là Lý Hoán cũng không phải là loại người thích giao thiệp nên không để ý mấy chuyện đó. Hắn tạm thời đáp ứng giả làm bạn trai Trần Tiểu Muội là vì muốn bồi thường chuyện làm thương tay cô trước đó.

Nhưng hắn không ngờ tới chính là sau khi nói chuyện, ăn cơm, buổi tối cha mẹ Trần Tiểu Muội ngủ giường của cô, còn Trần Tiểu Muội, tất nhiên là ngủ chung một giường với Lý Hoán. Tất cả chỉ tại Trần Tiểu Muội nhiều chuyện nói hai người ở chung cũng đã nửa năm rồi, do đó cha mẹ cô nghiêm chỉnh để hai ‘vợ chồng son’ tách ra ngủ riêng.

Ngay đêm đó, Trần Tiểu Muội rất ý thức nằm co ro ở một bên giường, cố gắng chiếm phần diện tích nhỏ nhất đồng thời hứa: “Ngày mai tôi nhất định sẽ mua chăn gối mới đổi cho anh”

“Biết là tốt rồi.” Nguyên tắc bất di bất dịch của Lý Hoán là một khi đồ riêng tư của mình bị người khác đụng qua thì sẽ ngay lập tức vứt bỏ thay đồ mới.

Mặc dù bị coi như “Ở chung” nửa năm nhưng đây cũng là lần đầu tiên hai người nằm chung trên giường nên vô cùng khó ngủ, Trần Tiểu Muội chỉ có thể nhắm mắt lại nói chuyện phiếm: “Thật ngại quá, cha mẹ tôi ở tới hai ngày”

Lý Hoán không trả lời.

“Thời gian này làm phiền anh thật ngại quá.” Trần Tiểu Muội lại nói.

Một lát lâu sau mới nghe tiếng Lý Hoán trong bóng tối: “Không lẽ cô muốn dọn ra ngoài?”

“Không có. Tôi đang sống tốt, sao lại muốn ra ngoài ở chứ?” Trần Tiểu Muội trả lời mà không hiểu gì cả.

“Vậy cô nói cái gì mà cảm ơn với chiếu cố.” Không biết vì sao, Lý Hoán dường như thở phào nhẹ nhõm.

“Đây là nói lịch sự khách sáo mà.” Trần Tiểu Muội giải thích.

“Khách sáo cái đầu cô.” Lý Hoán lật người lại, không để ý tới cô nữa.

Nhưng thực sự tim có đập nhanh hơn một chút. Hắn cũng không biết vì sao, chỉ nghĩ tới việc Trần Tiểu Muội muốn dọn ra ngoài thì trong lòng đột nhiên trầm xuống. Lý Hoán thật sự không biết rõ mình đang nghĩ cái gì, thực tế đây là nhà của hắn mà hắn cũng chưa từng cảm tới một đồng tiền thuê nhà của Trần Tiểu Muội. Bình thường hai người tranh đấu chết đi sống lại, hắn lúc nào cũng có thể đuổi cô đi nhưng ý nghĩ này chưa từng xuất hiện trong đầu hắn. Phải chăng vì hắn ngại chị gái buồn lòng? Không phải, có nhiều lúc hắn cũng đâu có nghe lời chị. Hay vì Trần Tiểu Muội làm tốt việc nhà? Cũng không phải, người giúp việc tốt hơn cô có ở khắp nơi.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu nổi suy nghĩ phức tạp của chính mình khiến Lý Hoán đau cả đầu. Trần Tiểu Muội bên cạnh đã ngủ say mà hắn vẫn còn tỉnh như sáo, không biết làm gì đành đến phòng khách lấy sữa tươi uống, có ngờ đâu lại gặp Trần ba ba đang ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Lý Hoán chào hỏi xong định bưng ly sữa tươi trở về phòng thì bị Trần ba ba gọi lại: “Lý Hoán, cháu qua đây ngồi, chúng ta nói chuyện một chút.”

Lý Hoán cảm thấy mình thật là xui xẻo nửa đêm canh ba phải ngồi cùng một ông già tán gẫu cuộc sống nhưng không biết tìm cách nào khác để thoái thác một người vừa là trưởng bối vừa là khách nên dù không cam tâm tình nguyện cũng phải ở lại ngồi xuống.

Trần ba ba đang xem một tiết mục của thiếu nhi, trên màn hình các em nhỏ đều linh động đáng yêu, mắt đen tròn xoe khiến lòng người mềm như nước. Xem một lúc Trần ba ba chợt nói: “Tiểu Muội của chúng tôi lúc nhỏ cũng rất đáng yêu, bế ra ngoài ai cũng muốn sờ lên má nó.”

Trong nháy mắt Lý Hoán mơ màng tưởng tượng điệu bộ lúc nhỏ của Trần Tiểu Muội, quả thật, khuôn mặt trái xoan, làn da trắng nõn nà, nếu không muốn chạm vào thì phải xin lỗi tay mình rồi.

“Đứa nhỏ này không để tâm cái gì, khi còn bé tự mình leo cây hái quả táo, không cẩn thận té xuống gãy xương nằm hơn nửa năm. Sau khi vết thương hồi phục lại tiếp tục trèo cây, bị chúng tôi la một trận mới dám nói thật là hái táo cho hai mẹ con cô út ngoài phố ăn.”

Lý Hoán hơi nhướn mày không ngờ tới, Trần Tiểu Muội còn là một cô gái có lòng hào hiệp như thế.

“Khi lớn lên, đối với bạn bè nó cũng vô cùng chân thành, dù xui xẻo gặp phải người không tốt thì cũng chẳng coi là quan trọng, vẫn coi họ như bạn tốt.”

Lý Hoán gật đầu một cái, Trần Tiểu Muội đối với bạn bè chân tình nếu không Tần Thanh cũng sẽ không giúp cô như vậy.

“Sau này gặp rồi yêu Ngô Thiên Hạo, không quan tâm hắn có tiền hay không để lo cho cuộc sống của mình, bỏ tất cả theo hắn tới nơi này. Kết quả là bị tổn thương...”

Trong mắt Lý Hoán thoáng qua một tia kinh ngạc, thì ra Trần ba ba đã biết những chuyện này.

“Nó là con gái của bác nên bác rất hiểu, chỉ có người khác phụ nó mà thôi chứ nó không bao giờ làm những chuyện như thế. Chẳng qua nó sợ chúng ta đi làm khó dễ Ngô Thiên Hạo nên mới nhận hết lỗi về mình.”

Lý Hoán trầm mặc thật lâu, cuối cùng nói: “Thật ra thì bây giờ Tiểu Muội sống rất vui vẻ, đó mới là quan trọng.”

Ngay cả chính Lý Hoán cũng không có nhận ra đây là lần đầu tiên hắn gọi cô là Tiểu Muội.

Trần ba ba nhìn Lý Hoán cười: “Cậu cũng là một thanh niên tốt. Bác biết cậu và Tiểu Muội chỉ là bạn bè bình thường nhưng vì giúp nó mà giả bộ trước mặt chúng ta. Được lắm, nếu có được một con rể tốt như vậy, bác cũng có thể yên lòng.”

Dưới ánh đèn tivi, má của Lý Hoán đỏ lên. Cuộc đời hắn đã từng được khen rất nhiều nhưng điều mà Trần ba ba khen là lần đầu tiên, sau khi nói chuyện xong trở về phòng ngủ vẫn thấy trên mặt nóng rực.

Trần ba Trần mẹ ở chưa đầy hai ngày thì trở về thành phố A. Chân trước hai người vừa đi thì chân sau Trần Tiểu Muội liền trở về phòng của mình. Không có hơi thở ấm áp bên cạnh cùng hương thơm thoang thoảng kia, Lý Hoán mất ngủ mấy đêm.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra nhưng Trần Tiểu Muội dần dần cảm thấy mình và Lý Hoán càng ngày càng ăn ý. Cô làm đúng món ăn mà hắn đang nghĩ tới, hắn chuyển tới tiết mục ti vi đúng lúc cô muốn xem, mọi việc cứ thế diễn ra vô cùng tự nhiên. Tối tối hai người, một thì viết luận văn, một thì viết phê bình, một mỗi thì giúp nhau pha coffee, đôi bụng thì cùng nhau đi ra ngoài ăn khuya.

Có lần ăn no quá, anh bảo vệ ở lầu dưới nhìn thấy cười híp mắt nhìn bụng Trần Tiểu Muội hỏi: “Ô, hai vị mới kết hôn mấy ngày mà đã có rồi. Chúc mừng nha.”

Trần Tiểu Muội tức đến nỗi không thở được còn Lý Hoán bên cạnh thì lại cười sung sướng giống như con mèo ăn vụng cá.

Họ đi tiếp chưa được mấy bước thì gặp một bác gái ở lầu ba cũng cười chào rồi chỉ vào bụng Trần Tiểu Muội nói: “Ừm, nhìn hình dáng bụng này chắc chắn là con trai rồi.”

Trần Tiểu Muội quả thực khóc không ra nước mắt, còn Lý Hoán bên cạnh lại cười như hoa cúc mùa xuân.

Trần Tiểu Muội rút kinh nghiệm xương máu, quyết định tìm hướng ít người mà đi nhưng lại quên mất ngay bên cạnh mình có một kẻ chuyên nói lời ác độc: “Nhưng nói đi cũng nói lại, nếu hai chúng ta có con thì cực kỳ nguy hiểm.”

Trần Tiểu Muội không hiểu bèn hỏi vì sao, Lý Hoán cũng vui vẻ giải thích: “Mặc dù có thể giống tôi một nửa nhưng còn nửa kia có thể giống cô. Vậy còn chưa đủ nguy hiểm sao?”

Lần này, Trần Tiểu Muội giận đến không tức nổi nữa, cô quyết định chút nữa nấu cơm sẽ cho cát vào để lấy hết hàm răng của Lý Hoán.

Thoáng một cái, Trần Tiểu Muội và Lý Hoán sống chung cũng được gần một năm. Sau khi tốt nghiệp, Lý Hoán bắt đầu thực tập trong sở nghiên cứu, nghe nói thành tích rất tốt nên sở trưởng rất coi trọng hắn, đoán chừng tốt nghiệp cũng sẽ được giữ lại làm việc, tương lai rộng mở. Trần Tiểu Muội cũng ký hợp đồng dài hạn với một văn phòng phòng, không phải lo lắng chuyện cơm áo nữa. Trước mắt hai người là cuộc sống thoải mái cho đến khi Tần Thanh đến phá vỡ sự bình yên vốn có.

Tần Thanh nói mấy ngày nay Ngô Thiên Hạo gọi điện tới hỏi thăm tin tức của Trần Tiểu Muội, nghe giọng kể thì dường như đã chia tay Tô Minh kia, giờ lại muốn quay lại với Trần Tiểu Muội.

“Tớ cũng không nói gì hết, tình cảm của cậu tự cậu quyết định đi.” Nói xong, Tần Thanh gõ giày cao gót cồm cộp xuống đất vội vã đi.

Trần Tiểu Muội ngơ ngác một hồi lâu, trong đầu đều tràn ngập những ký ức cũ, đang ngây ngốc như thế vô tình ngẩng đầu thì bất ngờ nhìn thấy Lý Hoán đang đứng nghiêng người dựa vào tường.

Ánh nhìn Lý Hoán ẩn trong bóng tối, không biết là nghĩ gì: “Cô sẽ quay lại sao?”

Trần Tiểu Muội vội vàng lắc đầu, cố gắng gạt những hồi ức đang dao động trong đầu ra: “Dĩ nhiên sẽ không rồi, ngựa tốt không ăn lại cỏ xưa, huống hồ dạ dày tôi không tốt, ăn vào nhất định là tiêu đời”

“Biết là tốt rồi.” Lý Hoán quay người đi ra cửa.

Không khí đó có gì rất kỳ lạ. Trần Tiểu Muội dù có ngu ngốc cũng cảm nhận được, một năm vừa rồi giữa hai người có gì đó mập mờ rất khó hiểu, chẳng qua là ai cũng không muốn phá vỡ nó. Mà hôm nay, thái độ của Lý Hoán cũng bộc lộ điều này.

Có điều tại sao Ngô Thiên Hạo lại trở lại đúng vào lúc này, thật là khiến người ta đau đầu mà.

Trần Tiểu Muội vẫn nghĩ rằng chỉ cần mình không chủ động thì người khác cũng không tìm đến cửa. Ai có thể ngờ được ngay sáng sớm hôm sau lúc cô đang mua đồ ăn sáng ở cửa Đông thì một chiếc xe im lặng dừng lại ở phía sau cô. Trần Tiểu Muội hôm nay mua đồ cũng đặc biệt dừng mảnh bởi vì Lý Hoán tối hôm

qua đã đồng ý đi cùng cô, vậy mà hôm nay hân ngử nường, gọi thế nào cũng không chịu dậy khiến cô giận đến nỗi muốn dùng chiêu dọn ra ngoài để uy hiếp hân. Sau khi vất vả giành giật mới mua được bó rau cải trắng, cô cao hứng chuẩn bị về nhà, vừa quay người liền nhìn thấy khuôn mặt anh tuần thành thực kia.

Cô vốn cho là mình đã quên hết những chuyện ngày xưa, đâu có ngờ rằng vừa thấy khuôn mặt ấy thì trong nháy mắt những hồi ức kia bỗng nhiên sống lại tràn ngập trong tâm trí. Hai người cùng nhau đi xe trong vườn trường, cùng ăn lẩu cá ở quán ăn, cùng xem phim kinh dị trong phòng. Mùa đông gĩa nắm tay cô đi trong công viên, mùa hạ đi siêu thị hưởng điều hoà miễn phí. Hân đi làm mua cho cô tập truyện tranh mới xuất bản, cô thức đêm vẽ tranh mua cho hân đồng hồ sang trọng...

Tất cả còn mới mẻ như vừa hôm qua, Trần Tiểu Muội thậm chí còn cảm thấy trong mắt dâng lên chút chua xót.

Ngô Thiên Hạo bước tới hạ giọng hỏi: “Tiểu Muội, một năm này có khỏe không?”

“Khỏe.” Trần Tiểu Muội gật đầu một cái.

“Em gầy đi.” Ánh mắt Ngô Thiên Hạo nhìn cô với vẻ thương xót.

“A, thật không?” Trần Tiểu Muội chỉ có thể bình thản trả lời.

Hai người cứ như vậy ở trên đường giằng co một hồi lâu, lâu đến nỗi rau cải trắng trong tay cũng muốn rũ lá, cuối cùng Trần Tiểu Muội nói: “Không có chuyện gì tôi phải về trước đây.”

Chân vừa mới định bước thì tay đã bị kéo lại, cả người cô ngã vào một vòng tay vừa quen thuộc vừa xa lạ, bó rau cải trắng trên tay rơi xuống đất.

Ngô Thiên Hạo ôm lấy người yêu cũ, người khẽ run lên: “Tiểu Muội, anh sai rồi, tha thứ cho anh được không? Là anh bị ma quỷ ám ảnh, anh đáng chết. Sau khi anh cùng Tô Minh ở chung một chỗ mới phát hiện em mới chính là người thích hợp với anh, chính em mới là người yêu anh. Cô ta chỉ yêu tiền, yêu nghề nghiệp năng lực của anh, chỉ có em mới yêu con người thực sự của anh. Một năm nay anh quả thật rất đau khổ lúc nào cũng nghĩ về em nhưng Tô Minh không chịu buông tha cứ cố tình dây dưa mãi. Thật vất vả anh mới thoát khỏi cô ta thì lập tức tới tìm em ngay. Tiểu Muội, anh cầu xin em cho anh một cơ hội, chúng ta lập tức kết hôn đi, tất cả nhà cửa, xe hơi đều giao hết cho em được không? Chỉ cần em trở lại bên anh, được hay không?”

Gĩa ôm nường thật chặt còn bó rau cải trắng bị rớt văng ra, lăn lóc tới chân một người.

Lý Hoán nhìn hai người đang đứng ôm nhau phía trước, ánh mắt dưới ánh nắng đầy lạnh lùng. Tối hôm qua hân thức đêm để viết bài luận, sáng nay ngủ không dậy nổi. Vậy mà lúc nghe Trần Tiểu Muội uy hiếp nói muốn rời nhà đi, không để ý đến một nhọc lập tức thức dậy đi theo, ai có thể đoán được cuối cùng hân nhìn thấy là cảnh tượng này.

Không lâu sau Trần Tiểu Muội cũng nhìn thấy Lý Hoán, mặt cô đỏ lên vội đẩy Ngô Thiên Hạo ra nhưng sức gĩa rất khỏe cứ ôm chặt cô không chịu buông.

Thấy vậy Lý Hoán đi tới nắm lấy cổ áo của Ngô Thiên Hạo mạnh mẽ đẩy cho hân một phát. Lý Hoán mới nhìn thì có vẻ lãnh đạm không để ý nhưng lúc cần thiết thì tuyệt đối là người kiên quyết. Ngô Thiên Hạo chưa kịp chuẩn bị gì thì đã bị đánh té ngã xuống đất, nằm nửa ngày cũng không đứng lên nổi.

Trần Tiểu Muội lo lắng, dù sao cũng là ban ngày ban mặt nếu xảy ra án mạng sẽ không tốt vội ngồi xổm xuống đỡ Ngô Thiên Hạo dậy kiểm tra vết thương của gĩa. Lý Hoán đứng sau lưng nhìn thấy cảnh này trong lòng hân không biết là cảm giác gì.

Lý Hoán hít sâu một cái, nhìn phía xa bình thản nói: “Ngô Thiên Hạo, cú đẩy này là vì chuyện năm xưa của Trần Tiểu Muội, lúc ấy anh tự biết mình xấu xa cỡ nào. Còn Trần Tiểu Muội, hôm nay chúng ta không ai nợ ai, cô cùng anh ta thế nào không liên quan đến tôi. Hai người cứ tự nhiên, tôi không quấy rầy nữa.”

Nói xong, xoay người nghênh ngang rời đi.

Trần Tiểu Muội muốn chạy tới lại bị Ngô Thiên Hạo kéo lại: “Tiểu muội, cho anh cơ hội.”

Trần Tiểu Muội không nhìn lại gã, dưới ánh nắng chói chang những hồi ức kia như một tờ giấy cũ từ từ cuộn lại, trong mắt của cô chỉ còn hình ảnh một người quật cường kiêu ngạo: “Thiên Hạo, cảm ơn anh đã từng cho tôi hạnh phúc. Nhưng quá khứ đã qua rồi, chúng ta không thể quay trở lại được.”

“Vì hấn sao?” Ngô Thiên Hạo nhìn theo ánh mắt của cô đang hướng về bong bóng Lý Hoán phía xa hỏi: “Mấy tháng trước, anh đã thấy em và anh ta vui vẻ đi cùng nhau trên đường này, lúc ấy lòng anh rất buồn. Nhìn em như vậy anh đã biết nụ cười của em không còn thuộc về riêng anh nữa.”

“Thật ra tôi và anh ấy còn chưa từng sống chung.” Trần Tiểu Muội nói.

Trong mắt Ngô Thiên Hạo lóe lên tia hi vọng nhưng lại bị lời nói ngay sau đó của Trần Tiểu Muội dập tắt: “Nhưng từ chỗ của anh tôi hiểu được muốn giữ tình yêu thì phải biết trân trọng nó nhưng nếu đã qua thì càng không thể quay lại. Thật xin lỗi, tôi không thể trở lại bên anh, trái tim tôi đã dành cho người khác rồi.”

Trần Tiểu Muội đứng dậy chạy về phía Lý Hoán vừa đi, cô cũng không quên cầm lên bó rau cải trắng —— Đó chính là hình ảnh cuối cùng về cô mà Ngô Thiên Hạo thấy.

Trần Tiểu Muội chạy như điên thẳng một đường về nhà định nói với Lý Hoán tình cảm của mình, ngờ đâu lại phát hiện toàn bộ hành lý của mình chất đống ở cửa.

“Cô đi đi, nơi này không chào đón cô nữa.” Lý Hoán đem hành lý cuối cùng đặt ngoài cửa, mặt không đổi sắc nói, xong đóng cửa phòng lại nghe “Rầm” một tiếng.

Trần Tiểu Muội nhất thời chưa kịp phục hồi tinh thần, ngơ ngác ngồi trên rương hành lý. Bác gái ở lầu ba đi ngang qua, thở dài nói: “Ôi, chưa sinh con mà đã bị đuổi đi, so với chúng ta ngày xưa còn đáng thương hơn.”

Nghe vậy, Trần Tiểu Muội nổi điên, dùng hết sức lực ra sức đập cánh cửa đóng chặt kia, đập đến mười phút sau, Lý Hoán cuối cùng chịu không nổi phải mở cửa ra: “Cô muốn làm cái gì? Không phải bạn trai cũ đến đón cô trở về sao, sao còn lì ở đây không đi?”

“Tôi không có bạn trai!” Trần Tiểu Muội nhìn chằm chằm hấn: “Ngô Thiên Hạo chỉ là quá khứ.”

“Quá khứ mà còn ôm chặt như thế, có phải tình cũ chưa dứt không?” Lý Hoán hừ lạnh.

“Tại sao anh lại quan tâm chuyện của tôi và anh ta như vậy?” Trần Tiểu Muội hỏi.

“Con mắt nào của cô thấy tôi quan tâm?” Lý Hoán mạnh miệng.

“Hai mắt trái phải đều nhìn thấy! Anh chính là quan tâm!” Trần Tiểu Muội kiên trì.

“Cô quan tâm đến chuyện đó làm gì?” Lý Hoán cau mày.

“Bởi vì tôi thích anh!” Trần Tiểu Muội nhìn chằm chằm Lý Hoán, ngoan cường nói: “Lý Hoán, nghe cho rõ đây, tôi sẽ không đi cùng anh ta, bởi vì bà cô này thích anh, đời này sẽ phải bám vào anh, hôm nay anh nhất định phải nói rõ ràng nếu không đừng nghĩ tôi sẽ đi!”

Dưới ánh nắng, trên mặt Lý Hoán lần thứ hai đỏ ửng, hấn nhìn Trần Tiểu Muội hồi lâu mới nói thật khê: “Không đi thì ở lại chứ sao.”

“Tại sao tôi phải lưu lại?” Hai má Trần Tiểu Muội phồng lên.

“Bởi vì cô không có chỗ ở.” Lý Hoán nói.

“Tôi muốn hỏi là tôi có tư cách gì ở lại chỗ này?”

“Tôi là chủ nhà, tôi đồng ý thì cô có tư cách ở lại.”

“Vậy anh nghĩ tôi lấy thân phận gì mà ở đây?”

“Cũng đã ở chung một năm, còn hỏi thân phận, cô cũng giỏi giả bộ quá.”

“Lý Hoán, hôm nay anh mà không nói ra ba chữ kia thì không xong với tôi”

“Không phải là ba chữ kia sao? Cô hãy nghe cho kỹ ‘đi nấu cơm’”

“Tôi không muốn nghe ba chữ này, anh cố tình phải không?”

“Đói bụng chết rồi, nhanh đi, nhanh đi, đúng rồi mang bó rau cải trắng vào.”

“Lý Hoán!”

Xem ra, cuộc sống chung náo loạn của Lý Hoán và Trần Tiểu Muội còn tiếp tục dài dài

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/o-chung-ky>